

Nr. 10364

15.12.1999

**D-LUI MINISTRU HAJDU GABOR
MINISTERUL SĂNĂTĂȚII**

Onorat auditoriu,

Mă adresez astăzi domniilor voastre nu numai cu dorința de a vă reține atenția pentru câteva momente dar și cu speranța de a vă trezi interesul asupra unei probleme sociale despre care s-ar putea spune că nu mai este de strictă actualitate.

Mă refer la situația copiilor bolnavi de SIDA și modul în care statul român se implică în soluționarea ei.

Față de această tematică selecționată pentru intervenția mea de azi, aparent aș da dreptate aceluia dintre dumneavoastră care luând cunoștință de ea s-ar duce cu gândul la bine cunoscuta zicală în "Țara arde și baba se piaptănă". Desigur este evident că la momentul de față tabloul vieții noastre sociale ne prezintă alte priorități în evoluția tot mai încrâncenată a conflictelor de muncă și nemulțumirilor ce răzbat mai concentrat ca oricând din diverse sfere ale economicului ori socialului. Greva generală a ceferiștilor ce captează în aceste zile atenția întregii opinii publice, situându-se am putea spune în topul știrilor din presa scrisă și vorbită, lasă în urmă frământări nu mai puțin importante ca ; greva studenților, a profesorilor universitari, a angajaților din direcțiile de finanțe precum și protestele altor categorii de nemulțumiți : pensionari, salariați disponibilizați care nu nu-și primesc plățile compensatorii și multe alte nemulțumiri ce s-au acumulat la acest sfârșit de secol. Sunt toate acestea suficiente motive care să ne îndreptățească să afirmăm că trecem printr-o perioadă foarte dificilă cu multiple și complexe probleme de natură să îngrijoreze în aceeași măsură pe actualii guvernanți cât și pe cei ce se vor succede la putere.

Revenind asupra subiectului pe care am intenționat să-l abordez prin această intervenție, vreau să vă spun doamnelor și domnilor că după convingerea mea, abordarea problemei copiilor bolnavi de SIDA nu poate fi condiționată de alegerea unui anume moment potrivit, că ea este mult prea gravă pentru a aștepta la rând și să o luăm în discuție doar atunci când nu suntem presați de alte probleme.

Și totuși, stimați parlamentari trebuie să recunosc că eu nu am ales cu totul întâmplător acest subiect tocmai acum existând totuși un anume moment ca punct de referință al acestei abordări.

Mă refer la faptul că suntem în apropierea sărbătorilor de iarnă, a sărbătorii Nașterii Domnului considerată cea mai mare sărbătoare a creștinătății.

Cred că sunteți în asentimentul meu, că fiecare dintre noi și ca noi mulți alții părinți fiind, trecând peste sordidul vieții cotidiene, căutăm și ne străduim să aducem cu această ocazie un plus de bucurie și fericire copiilor noștri. Căci sărbătoarea Crăciunului este sărbătoarea familiei și a bucuriei.

Mă veți înțelege doamnelor și domnilor, părinți ca și mine, de ce mă gândesc acum mai mult ca oricând la copii bolnavi de SIDA sau infectați cu virusul HIV, la acești copii ce poartă pe umerii lor fragezi o povară mult prea grea. Desigur, știm cu toții că pentru ei Crăciunul nu înseamnă căldura și bucuria unei familii, mulți dintre ei n-au avut-o niciodată, ori au fost abandonați de aceasta. Pentru ei Crăciunul nu aduce nimic nou în universul lor limitat la un pat de spital sau al unei instituții de ocrotire, poate doar câteva hăinuțe și jucării primite ca ajutoare din străinătate ori dăruite de câțiva români cu suflet generos. Mă gândesc stimați colegi că poate unii dintre ei nici nu vor mai ajunge să trăiască mica lor bucurie de Crăciun.

Și sunt pe deplin îndreptățit să o fac din moment ce nu cu mult timp în urmă, aproximativ spre sfârșitul lunii noiembrie veneau spre noi știri cutremurătoare. Din cauza lipsei fondurilor financiare unitățile spitalicești nu mai pot asigura medicamentele necesare tratamentului de întreținere absolut indispensabil menținerii lor în viață așa după cum au precizat medicii specialiști în domeniu.

Incredibil și cu atât mai dureros cu cât România conform statisticilor oficiale ocupă primul loc în Europa la copii bolnavi de SIDA.

Este cunoscut de noi toți că la ultima rectificare de buget, Ministerul Sănătății se situa la limita inferioară a ierarhiei valorice a creditelor bugetare suplimentate cu acest prilej. Desigur aici ar fi mai multe aspecte de discutat, eu mi-am propus să mă rezum numai la impactul produs de această rectificare în segmentul social de care vă vorbesc.

Doresc să subliniez stimați parlamentari, că această privațiune financiară se suprapune peste multe alte necazuri și neajunsuri pe care le îndură acești copii năpăstuiți. Cunoaștem foarte bine că mulți dintre copii bolnavi de SIDA ori infectați cu HIV nu pot imputa părinților lor povara ce-i apasă, că o parte dintre ei s-au îmbolnăvit în urma unor tratamente medicale incorect administrate.

După cum nu este o noutate faptul că acești copii sunt respinși de societate, că sunt dați afară din grădinițe și școli, că noi semenii lor suntem încă tributari unei mentalități izvorâte din necunoaștere. Pentru că noi suntem egoiști și comozi fiindu-ne mai ușor să cerem expulzarea "intrusului" din colectivitate decât să încercăm să ne educăm pentru a-i trata ca pe niște oameni absolut normali cunoscând, modul în care boala se poate contacta și care sunt măsurile de protecție.

Citeam dăunăzi în paginile unui ziar local, că un băiețel dintr-o localitate nemțeană infectat cu virusul HIV nu este primit la școală de învățătoare la insistențele părinților celorlalți copii și că în prezent stă acasă deși și-ar dori tare mult să meargă la școală. Cazul nu este singular în județul Neamț, din informațiile asistenților sociali rezultă că mai există și alte cazuri de respingere socială, că părinții și cadrele didactice se opun integrării copiilor seropozitivi și refuză participarea acestora la activitățile școlare. Din păcate astfel de comportamente se

petrec și în multe alte părți din țară, fac parte din realitatea vieții noastre, pe care tocmai din păcate o ignorăm .

Onorat auditoriu, v-am prezentat succint un tablou al vieții copiilor bolnavi de SIDA, vă asigur însă că el are mult mai multe fațete decât cea surprinsă de mine.

Doamnelor și domnilor, cei ce-și strigă astăzi nemulțumirea și-și cer drepturile prin diferite forme de protest sunt oameni maturi, sunt mulți și-și pot exprima ei înșiși revolta.

Cei de care vă vorbesc eu însă sunt copii, în cele mai multe cazuri lipsiți de apărare, mult prea mici, prea cruzi pentru a înțelege ce li se întâmplă, incapabili din acest motiv să se revolte, să ne întrebe pe noi oameni mari de ce nu respectăm drepturile copilului ?

Stimați colegi, după modul în care se obișnuiește acum a fi tratate problemele și nemulțumirile sociale am putea spune că din acest segment social nu ne paște nici un pericol, că nu poate fi manevrat politic cum tot mai mult ne place să spunem și că atare nu avem a ne teme de vreo grevă, manifestație sau altceva de genul acesta.

Si totuși, și copiii bolnavi de SIDA se revoltă dar nu într-un mod manifest.

Ei protestează într-o manieră cu totul particulară, unică și specifică numai lor. Ei se revoltă prin moarte, prin faptul că mor cu mult înainte de termenul limită determinat de evoluția bolii până în stadiul ei final.

Este o formă de protest tacită dar cu o semnificație mult mai profundă decât întrece prin duritate orice altă formă de exprimare a nemulțumirii.

Iată de ce, stimați colegi parlamentari îmi permit să vă adresez o întrebare și în același timp mi-o pun și mie. Vom putea oare eu și domniilor voastre deopotrivă ca în noaptea de Crăciun să punem capul pe pernă cu conștiința împăcată că în condițiile unui buget auster am făcut tot ce era omenește posibil pentru acești copii traumatizați de un destin de care nici nu sunt vinovați și nici nu i se pot împotrivi ?

Nu cumva tihna noastră ar putea fi alungată de gândul ca acel meschin calcul aritmetic după care s-a făcut rectificarea bugetului în acest an, ar putea fi greșit ?

Este o întrebare la care ar trebui să meditam , dar nu prea mult, nu de alta dar mă gândesc că într-un târziu când vom găsi răspunsul s-ar putea să ne încerce o altă întrebare – Cui mai folosește ?

În raport de situația extrem de îngrijorătoare a copiilor bolnavi de SIDA, adresez d-lui Ministru al Sănătății rugămintea de a ne prezenta în scris un răspuns asupra modului în care s-a implicat ministerul pe care-l conduce în soluționarea acestei probleme acute.

**DEPUTAT
IULIAN COSTEL ȚOCU**

GRUP PARLAMENTAR PDSR

